

## Hồi Thứ Một Trăm Ba Mười Lăm

### Cầm Tiên Biến Mất Theo Bí Kíp

**B**ị Linh Phụng sử dụng cách không điểm huyết, các huyết đạo đều phong bế, Hán Sơn phải chôn chân đứng một chỗ như pho tượng. Phải qua một thời thần, chàng mới vận động được kinh mạch để tự giải huyết. Khi ấy bóng dáng Linh Phụng đã biến mất từ lâu.

Chàng buồn bã ngồi xuống một tảng đá, đầu óc căng thẳng tột độ.

Vì chỉ tìm thấy nửa pho võ công, Cầm Tiên chưa được học phần chỉ dẫn cách vận khí hành công của Thiên Chiêu Sư Lục. Vừa vui mừng vừa nóng vội, Cầm Tiên liền thử vài chiêu và nàng đã bị hôn mê vì hành công sai lạc.

Hán Sơn lo sợ Cầm Tiên nguy đến tính mạng. Chàng chợt nhớ ra dưới các vực sâu thường có loại cỏ linh chi dùng cứu chữa những người bị tẩu hỏa nhập ma nên rời hang động đi tìm lá thuốc.

Không ngờ trong lúc lần mò tìm được thảo chàng đã gặp Linh Phụng cũng đang dò dẫm bên những hang động nơi vực thẳm hoang vu. Linh Phụng xuất chiêu tấn công Hán Sơn bởi không nhận ra chàng. Điều này Hán Sơn chẳng ngạc nhiên, nhưng chàng kinh ngạc ngỡ ngàng lúc chàng bị rơi mặt nạ thì Linh Phụng lại điểm huyết chàng để chạy trốn...

Chàng lẩm bẩm:

- Linh Phụng tìm vào lòng vực này có thể cũng để tìm pho bí kíp của bá phụ nàng cất giấu... Nhưng tại sao nàng lại không muốn tái hợp cùng ta? Phải chăng trái tim nàng đã trao về Phi Bằng đời suốt thời gian qua nàng đi chung đường với gã công tử ấy?

Lòng ngực Hán Sơn đau nhói lên. Chàng đau khổ ôm mặt một lúc lâu, trí óc như bị đảo lộn.

Chàng lại một mình độc thoại:

- Không, Linh Phụng lẽ nào quên được mối tình thắm thiết từ thuở hoa niên để yêu một kẻ trí trá như Phi Bằng. Bây giờ nàng mới biết toàn gia bị Vạn Độc Quỷ môn tru sát. Như vậy Phi Bằng đã ẩn giấu sự thật để lôi kéo Linh Phụng theo gã bởi muốn truy tìm tung tích

song thân. Với một gã trai xảo quyệt ấy làm sao Linh Phụng yêu thương gã được. Hẳn là phải có điều bí ẩn gì đây...

Hán Sơn đảo mắt nhìn quanh, tâm sự thầm kín cứ giăng mắc mãi trong đầu. Suốt thời gian dài đi tìm Linh Phụng, trải qua bao nguy hiểm khó khăn. Bây giờ gặp lại thì nàng lại bỏ chàng để trốn chạy. Ôi thật là quái lạ... mỗi nghi ngờ về quan hệ giữa Linh Phụng và gã công tử Phi Bằng càng làm cho tim chàng nhói buốt.

Chàng lại thốt lên:

- Linh Phụng đã ở trong vùng này, ta sẽ còn gặp được nàng để hiểu ra sự thật. Gặp Linh Phụng ta cũng sẽ biết được lối vào vùng hang động này, không phải vượt qua miệng vực nguy hiểm hàng ngàn thước.

- o O o -

## Hồi Thứ Một Trăm Ba Mười Sáu

### Cầm Tiên Biến Mất Theo Bí Kíp (Tiếp)

**T**ạm yên lòng với ý nghĩ ấy, Hán Sơn đứng dậy ngó quanh. Chẳng định tìm mấy khóm cỏ linh chi rồi quay về thạch động cấp cứu Cầm Tiên qua cơn hôn mê nguy hiểm...

Bỗng bên tai chàng nghe những tiếng kêu khẩn thiết:

- Vương ca, Vương ca đâu rồi?

Hán Sơn đã quay lại... Chàng đã lại chụp mặt nạ vào.

Trên khoảng đường mòn, Cầm Tiên đang chạy nhanh về phía chàng.

Vội dang tay đón cô gái, Hán Sơn hỏi:

- Kia Cầm muội, muội đã bình phục rồi sao?

Cầm Tiên nắm lấy tay Hán Sơn:

- Muội đã tỉnh lại, sau một cơn mê tưởng hồn lìa khỏi xác...

Hán Sơn mỉm cười:

- Nhưng vì sao muội bị hôn mê?

Cầm Tiên thoáng đỏ mặt:

- Nắm được pho võ công, muội mừng quá nên thử luyện không ngờ...

Nàng chợt nhú mày:

- Nhưng Vương ca bỏ muội để đi đâu vậy?

Giấu nhem chuyện gặp gỡ Linh Phụng, Hán Sơn chỉ nói:

- Tiểu huynh thấy Cầm muội bị hôn mê, lại sợ muội bị tẩu hỏa nhập ma nguy đến tính mạng, nên phải đi quanh vùng tìm cỏ linh chi về cứu cấp.

Cô gái xúc động nhoẽn miệng cười:

- Vương ca tìm được linh chi chưa?

Hán Sơn vội đáp:

- Tiểu huynh đã tìm nhiều nơi nhưng không thấy.

Đôi mắt Cẩm Tiên chớp nhanh:

- Thôi, khỏi tìm kiếm nữa, muối đã khô rồi.

Nhẹ rút tay mình khỏi bàn tay Cẩm Tiên, Hán Sơn bảo:

- Nhưng muối đừng luyện Thiên Chiếu Suu Lục nữa nhé.

Lại tỏ vẻ bướng bỉnh, Cẩm Tiên bảo:

- Muội sẽ nghiền cứu lại và tiếp tục luyện chiêu... lẽ nào bỏ phí bao nhiêu chiêu thức tuyệt luân trong cuộn da quý báu ấy.

Khoát tay cương quyết, Hán Sơn gằn giọng:

- Ta không thể luyện chiêu nếu chưa tìm ra được phần đầu của pho võ công. Vì chưa được chỉ dẫn ta lại sẽ hành động vận khí sai lạc, khó tránh khỏi cái chết thê thảm.

Cau mày nhướng mắt, Cẩm Tiên hỏi:

- Biết phần đầu của Thiên Chiếu Suu Lục ở đâu mà tìm?

Ngón tay Hán Sơn chỉ quanh một vòng.

- Chắc chắn phần đầu pho võ công cũng chỉ quanh quẩn trong vùng hang động này thôi.

Cẩm Tiên vẫn nói bướng:

- Vương ca cứ việc đi tìm, còn muội vẫn nghĩ cách luyện công chẳng chịu bỏ phí thời gian.

Nàng quay mình phóng vút về thạch động, như không muốn nghe Hán Sơn nói thêm điều gì nữa.

Chàng trai nhìn theo bóng dáng cô gái ngang tàng. Chàng lặng lẽ lắc đầu rồi cũng quay về hang động.

Đến cửa hang động, Hán Sơn đã tính toán nhanh trong đầu, một mặt hành động cấp tốc:

- Ta phải giữ lấy nửa pho bí kíp kia để tránh cho Cẩm Tiên hậu quả khó lường, vì nàng nhất định hành công mà không cần biết rõ phương thức.

Bởi đã có ý đồ, nên vừa bước vào Hán Sơn đã kêu lên bằng giọng dịu dàng êm ái:

- Cấm muội ơi, Cấm muội...

Nhưng trong hang động im lặng lạ kỳ, chẳng nghe một lời đáp lại.

Hán Sơn ngạc nhiên nhìn quanh, chẳng thấy bóng dáng cô gái đầu cá. Chàng nhìn thẳng vào phía trong, cũng chỉ nhìn thấy vách đá lạnh tanh với những mấu nên thừa vung vãi.

Cấm Tiên đã biến mất rồi.

Chàng giật mình kêu nho nhỏ:

- Cấm Tiên đã tìm nơi khác luyện nửa pho bí kíp, bởi nàng không muốn bị ta ngăn cản.

Sự phán đoán của Hán Sơn là đúng vì cuộn da quý báu đã chẳng còn ở trong hang.

Mồ hôi bỗng toát ra ướt áo, Hán Sơn dậm chân la lớn:

- Không thể được. Nàng sẽ chết vì hành công sai lạc và thất thoát luôn nửa pho tuyệt thế võ công.

Chàng vội phóng vèo ra khỏi hang động, trụ trên một ngọn cây đào mắt tìm kiếm bóng dáng cô gái. Thật không ngờ trong lúc Hán Sơn quay về hang động thì Cấm Tiên đã đem nửa pho bí kíp lẫn nhanh về một hướng khác mất rồi.

Hán Sơn triển vận nội lực và kêu thật lớn:

- Cấm Tiên... Cấm Tiên...

Tiếng kêu của chàng vang xa trong lòng vực nhưng vẫn chẳng nghe một lời đáp phản hồi.

Chàng lắc đầu chán nản:

- Cô gái kỳ quái này cứng đầu và liều mạng lạ lùng. Ta biết phải làm sao đây?

Buông mình xuống một tảng đá, Hán Sơn lại ôm đầu suy nghĩ. Chàng chợt nhớ ra một điều, gương mặt liền tươi tỉnh...

Và chàng nói một mình:

- Cấm Tiên chưa đủ sức thoát khỏi vực sâu này bằng con đường trở lên miệng vực cao hàng ngàn thước. Nàng cũng chưa biết ngã đi vào khác như Linh Phụng. Vậy ta cứ bình tĩnh tìm kiếm nàng trong lòng vực, trước sau gì cũng thấy Cấm Tiên... Và cũng trong thời gian này ta chờ dịp gặp lại Linh Phụng... nếu nàng còn trở lại đây tìm pho bí kíp của bá phụ Kỳ Long.

Tinh thần bớt căng thẳng, Hán Sơn trở vào hang động nghỉ ngơi, khi ánh hoàng hôn vừa tắt.

Chàng dự định sáng hôm sau sẽ tiếp tục tìm kiếm Cẩm Tiên và truy tầm phần đầu của pho Thiên Chiêu Sư Lục...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>

## Hồi Thứ Một Trăm Ba Mười Bảy

### Thu Nạp Chân Khí Đại Ma Đầu

**Đ**ã đến ngày giáo chủ Vạn Độc Thần Ma Dương Sùng đến thanh lâu Vân Mộng, Huệ Tiên nữ chủ đang nóng lòng chờ đón tình nhân.

Ả ta đã hạ lệnh cho bọn tùy nữ, ca nhi sửa soạn sẵn sàng buổi tiệc lớn nghênh đón giáo chủ tình lang, với đậm tửu và các món ăn cực độc cường dương phục vụ cho ngày hội ngộ.

Ngồi trong trướng gấm, Huệ Tiên nhắm tính nàng còn phải trải qua mười chu kỳ hành công luyện khí để môn Âm Dương Bạch chân khí của nàng đạt tới mức thượng thừa. Khi đó ma công của nàng sẽ là thiên hạ vô địch, có thể tóm thâu quần ma và khuynh đảo võ lâm Trung Thổ.

Ả phải ngạc nhiên bởi sức lực phi thường của Dương Sùng. Lão giáo chủ Vạn Độc này là nguồn cung cấp chân khí gần như bất tận cho cô ả rút tía tính lực để ả luyện ma công bằng Hấp Tinh Đại Pháp. Với gương mặt xấu xí ghê gớm như ngạ quỷ, mỗi khi Dương Sùng đến thanh lâu Vân Mộng là bọn kỹ nữ lần trốn hết, lão chỉ còn vui vầy trăng gió với nữ chủ Huệ Tiên. Điều này càng khiến Huệ Tiên thêm thích thú...

Có thời gian Huệ Tiên đã sợ Dương Sùng cạn kiệt tinh lực, không đủ cung ứng cho ả luyện ma công nên ả toan bắt Hán Sơn thay thế. Nhưng giờ đây chỉ còn mười chu kỳ nữa để đạt tới ma công tuyệt đỉnh, một mình lão giáo chủ Vạn Độc Thần Ma này cũng đủ cho ả luyện khí hành công.

Vừa thấy chiếc kiệu đen thui với lá cờ thêu hình nhện độc ghé vào thanh lâu, Huệ Tiên đã ra tận thang lầu nghênh đón.

Vạn Độc Thần Ma cười hềnh hếch ôm chầm lấy Huệ Tiên âu yếm:

Tình nương ơi, ta thương nhớ ái nương quá chừng.

- Thương nhớ mà ba tháng trời mới đến thanh lâu một lần, tiện thiếp nhớ đến chết khô chết héo. Coi bộ thiếp phải cần có một tình lang khác đến thay...

Vạn Độc Thần Ma trừng đôi mắt đỏ như hai cục lửa.

Lão ta gần giọng:

- Bậy... Bậy... Đứa nào ba đầu sáu tay, pháp thuật đầy mình. Võ công thượng thặng tới đây hòng thế chỗ ta... thì ta cũng vận hòng hết...

Đã có ý đồ rút ngắn những chu kỳ luyện khí nên Huệ Tiên lại bày trò nhõng nhẽo:

- Nhưng giáo chủ tình lang lâu tới quá, thiếp biết phải làm sao lấp nổi khoảng trống vắng lạnh lòng...

Dương Sùng cọ bộ râu vào bên má Huệ Tiên, lão thì thào:

- Vậy thì hai tháng một lần nhé...

Huệ Tiên cười ré lên vì bị hàm râu chọc nhột, rồi ả uốn ẹo:

- Một tháng thôi. Kể từ nay cứ một tháng giáo chủ phải đến với tiên thiếp một lần...

Vạn Độc Thần Ma gật đầu lia lịa:

- Được, được... Ý muốn của tình nương là ý trời. Mỗi tháng ta sẽ tới một lần với ái nương.

Huệ Tiên rót ngay một chung dâm tử đưa tận miệng Dương Sùng:

- Hảo hảo... có như vậy mới chứng tỏ được rằng giáo chủ yêu tiên nữ này nhất trên đời chứ.

Dương Sùng nốc cạn hết chung rượu này đến chung rượu khác. Dâm tử càng khiến lão bùng bùng nhục cảm, vòng tay ôm chặt lấy Huệ Tiên.

Bàn tay cầm đũa thoăn thoắt, Huệ Tiên tiếp những món ăn cực độc như gan cóc tía Động Đình, nấm Đông Cô, Rết chúa lẫn bột chiên giòn, Bò cạp Hồ Đầu Sơn nướng ngũ vị, Rắn độc hấp cả nóc. Người thường xoi những món này vào sẽ trúng độc sùi bọt mép chết ngay. Nhưng với ác ma Dương Sùng thì lão dùng các món ghê gớm này với dâm tử chỉ tăng thêm sức mạnh dục tình. Cuộc mây mưa trong trướng gấm sẽ vô cùng tuyệt thú.

Khi bầu rượu đã cạn Huệ Tiên diu Vạn Độc Thần Ma vào trong màn lụa trướng hồng. Dương Sùng quên cả đất trời trong cuộc trăng hoa, còn Huệ Tiên triển vận ngay Hấp Tinh Đại Pháp...

- o O o -

## Hồi Thứ Một Trăm Ba Mười Tám

### Thu Nạp Chân Khí Đại Ma Đầu (Tiếp)

**N**

ửa giờ sau, Dương Sùng nằm mê muội như chết trên nệm gấm còn Huệ Tiên thoải mái ra khỏi màn với y phục mỏng manh.

Cô ả ngồi ngay giữa phòng vận khí phát công, cứ thêm một lần rút rửa tinh lực của Vạn Độc giáo chủ, ma công của Huệ Tiên lại ảo diệu mãnh liệt gấp bội.

Giương mặt Huệ Tiên rạng rỡ hẳn lên. Cô ả nhắm tính chỉ còn chín chu thiên nữa nàng đạt tới tuyệt đỉnh của bí kíp ma công Âm Dương Bạch chân khí.

Phát công vùn vụt một hồi đã thoải mái, cô ả vỗ tay ba tiếng. Lập tức có một tỳ nữ bước vào cúi đầu đợi lệnh.

Huệ Tiên phẩy tay:

- Hãy đưa vào cho ta một bình Phục Thần Tửu...

Tỳ nữ lại cúi đầu:

- Tuân lệnh nữ chủ.

Lát sau, một bình rượu nhỏ đặt trên chiếc khay bằng bạc đã được tỳ nữ cung kính mang vào, đặt trên chiếc kỷ gỗ quý.

Huệ Tiên chỉ cần liếc mắt tỳ nữ đã lui ra, khép kín màn cửa và rời bước khỏi thư phòng.

Lúc đó ở bên trong Huệ Tiên mới vén màn, dựng Vạn Độc Thần Ma ngồi dựa vào vách.

Ả rót thủ rượu Phục Thần vào chiếc ly bạch ngọc dốc vào mồm lão giáo chủ đang mê mết sau cơn hoan lạc, tinh lực tiêu tan.

Chỉ vài khắc sau Dương Sùng đã mở mắt và lại choàng tay ôm lấy Huệ Tiên thật nhiệt cuồng.

Nhưng Huệ Tiên đã khéo léo lách mình như con rắn độc.

Miệng ả cười tươi, cất tiếng ôn ẽn:

- Giáo chủ, hãy dùng trà cho khỏe đã...

Phục Thần tử đã giúp Dương Sùng lấy lại thần khí.

Gương mặt lão tươi rói:

- Ôi. Ái nương, hôm nay ta sung sướng quá. Ái nương làm ta thật hài lòng.

Ánh mắt Huệ Tiền lúng liếng nhìn Vạn Độc Thần Ma:

- Vậy giáo chủ tình lang có gì làm thiệp vui lòng không?

Dương Sùng nhăn trán như suy nghĩ, chợt bật cười ha hả:

- Ô, có đấy... Ta đã biết ái nương không ưa lão già bịt mặt, kẻ thường quấy phá ái nương nên ta đã ra lệnh cho các phân đàn phải truy lùng lão ta ráo riết. Hiện nay tuy chưa bắt được quái nhân ấy nhưng lão đã lẩn trốn rồi, không dám chường mặt ra chốn giang hồ nữa

Huệ Tiền vui vẻ:

- Thế thì hay lắm. Bởi gã trai được lão quái nhân ấy giải thoát nơi bờ suối Nhận Sầu cũng đã bị thiệp đánh văng xuống vực sâu rồi.

Dương Sùng nhướng mắt:

- Vực sâu nào?

Dâm phụ đáp ngay:

- Vực Hồ Huyết đó. Vực thăm sâu ngàn trượng. Thiệp đánh gã cùng yêu nữ Cẩm Tiên xuống đó, bọn chúng đành chịu chết thôi.

Giáo chủ Vạn Độc bỗng lắc đầu:

- Ôi, gã trai ấy chính là Vương Hán Sơn, con trai của Hắc Ưng Vương Hán Đạo. Nó và quái nữ Cẩm Tiên rất nguy hiểm cho chúng ta. Ái nương đánh chúng xuống vực Hồ Huyết thì chưa phải trừ diệt được bọn chúng đâu.

Dâm phụ Huệ Tiền tỏ vẻ kinh ngạc:

Giáo chủ nói sao? Lọt xuống vực Hồ Huyết thì dễ gì chúng thoát ra được nữa?

Vạn Độc Thần Ma lắc đầu:

- Nói vậy là ái nương chưa biết gì về vực Hồ Huyết. Từ miệng vực nhìn xuống quả là muôn vàn nguy hiểm nhưng có một con đường xuyên qua thung lũng cây gai sẽ vào lòng vực dễ dàng, và ra bằng ngã đó cũng bình thường như dạo chợ vậy thôi. Ngay bây giờ ta và ái nương phải tới ngay thung lũng cây gai may ra mới chặn bắt được hai đứa ấy.

Huệ Tiền hiểu ra...

Cô ả không căm ghét Hán Sơn bằng cô gái Cẩm Tiên, kẻ đã dám chọc phá ả nhiều lần.

Nếu vực Hồ Huyệt có lối thoát thì ả cần phải chặn ngay con đường sống của Cẩm Tiên.

Lập tức kéo Vạn Độc Thần Ma đứng dậy, Huệ Tiền bảo:

- Cuộc vui thú của đôi ta đã xong. Giáo chủ tình lang hãy cùng thiếp đến thung lũng cây gai truy bắt hai đứa ấy để trừ khử cho xong mối hiểm họa về sau.

Dương Sùng gật đầu:

- Ái nương muốn thế thì ta cùng đi với ái nương. Sự thật việc này ta giao cho lũ thuộc hạ làm cũng được.

- o O o -

## Hồi Thứ Một Trăm Ba Mười Chín

### Luyện Chiêu Thiên Chiêu Sưu Lục

**P**hi Bằng bước vào hậu liệu sau chùa Lôi Âm đã thấy Linh Phụng thì vui mừng lắm.

Gã kêu lên:

- Trời ơi, Linh muội làm ngu huynh lo sợ, chẳng biết muội đã đi đường nào mất tích.

Tưởng Phi Bằng chưa biết gì, Linh Phụng đáp lửng lơ:

- Thấy huynh ôn luyện chương pháp mệt mỗi cần phải ngủ nên muội dạo chơi quanh vùng cho đỡ buồn vậy thôi.

Phi Bằng nhướng mắt:

- Muội dạo chơi à? Không đúng đâu. Muội đã làm một hành động rất là quan trọng.

Linh Phụng vẫn nói:

- Muội đã nói... chỉ dạo chơi thôi mà.

Phi Bằng liền rút mảnh khăn thêu và dải dây lưng màu xanh cho cô gái xem:

- Chắc Linh muội chẳng là gì những vật này chứ?

Lúc ấy Linh Phụng mới nghiêm nét mặt:

- À, thì ra Tống huynh theo dõi muội à? Nếu vậy thì muội nói rõ cho huynh biết muội đã xem bản chỉ dẫn của bá phụ và theo đến vực Hồ Huyết thăm dò nơi cất giấu pho bí kíp...

Phi Bằng hỏi ngay:

- Muội đã phát hiện được cái gì chưa?

Linh Phụng lắc đầu:

- Chỉ mới tìm thấy đường đi, ngoài ra muội chưa thấy được gì khác.

Sắc diện Phi Bằng đầy vẻ kiêu hãnh. Gã đưa cuộn da cho Linh Phụng xem. Giọng gã sôi nổi:

- Tuy chỉ đi theo Linh muội, nhưng huynh đã tìm ra bảo vật rồi.

Cô gái nhìn xoáy vào cuộn da trên tay Phi Bằng:

- Cái gì vậy, Tống huynh?

Phi Bằng gần từng tiếng:

- Thiên Chiêu Suu Lục...

Linh Phụng giật mình, chớp ngay lấy cuộn da.

Nàng hỏi nhanh:

- Thiên Chiêu Suu Lục thật à?

Bật cười sung sướng, Phi Bằng ọe miệng:

- Còn gì nữa, chữ nghĩa rành rành.

Mở ngay cuộn da ra xem, Linh Phụng gật gù:

- Đúng là Thiên Chiêu Suu Lục, nhưng chỉ mới có nửa bộ.

Đến lượt Phi Bằng sửng sốt:

- Muội nói sao, chỉ mới là nửa bộ?

Trao ngay cuộn da cho gã trai Linh Phụng bảo:

- Đây chỉ mới là phần đầu của pho võ công, còn phần sau nữa. Tống huynh thử đọc xem.

Phi Bằng nóng nảy đọc nhanh.

Gã chợt ngược lên:

- Ôi, thế này là... thế nào?

Linh Phụng mỉm cười:

- Là còn nửa pho bá phụ đã cất giấu ở nơi khác chứ còn sao nữa?

Phi Bằng nôn nóng:

- Còn nửa bộ làm sao ta tìm ra được?

- Có thể sẽ chẳng bao giờ tìm ra.

Câu trả lời của Linh Phụng làm Phi Bằng nổi giận:

- Tại sao?

Giọng Linh Phụng vẫn thản nhiên:

- Vì bá phụ biết những kẻ như chúng ta chỉ đủ sức luyện nửa pho bí kíp này thôi.

Phi Bằng bực tức càu nhàu:

- Thật là vô lý, tiền bối coi thường hậu sinh quá nhỉ?

Rồi gã lại gật gù:

- Thôi được, luyện phân nửa ta cũng luyện. Khi đã thành đạt nửa pho võ công tuyệt luân này cũng đủ cho ta oai chấn giang hồ rồi.

Linh Phụng chậm rãi, dịu dàng nói:

- Tùy huynh thôi. Còn muội thì nhất định phải gấp cho được bá phụ mới xin luyện pho bí kíp này.

Phi Bằng lắc đầu:

- Như vậy là Linh muội bỏ phí thời gian quá. Biết chừng nào muội mới tìm gặp được bá phụ Kỳ Long?

Gã trầm giọng nói tiếp:

- Ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau xuống vùng Hồ Huyệt.

Linh Phụng ngạc nhiên:

- Huynh muốn xuống nơi ấy nữa làm gì?

Phi Bằng nói thật lòng mình:

- Luyện pho võ công này huynh rất sợ Vạn Độc Quỷ môn, quần hùng và các võ phái khác biết... Sẽ chẳng bọn nào để yên cho ta luyện được pho bí kíp tuyệt luân. Bởi vậy ta phải xuống vực sâu Hồ Huyệt tìm một hang đá luyện công mới được an toàn.

Gã lại nhìn Linh Phụng:

- Linh muội cùng luyện với huynh chứ?

Cô gái lắc đầu:

- Muội bây giờ chỉ nghĩ đến một sứ mệnh cao cả là phục hưng gia phái Thượng Quan, diệt trừ Vạn Độc Quỷ môn để ổn định võ lâm Trung Thổ, khi gặp bá phụ muội mới luyện cả toàn pho Thiên Chiêu Sư Lục này.

Phi Bằng chợt hỏi:

- Còn việc tìm song thân và hai đệ đệ của muội thì sao?

Linh Phụng bỗng bừng sắc giận, nàng nhìn thẳng vào Phi Bằng và giọng nàng thật gay gắt:

- Huynh còn dám hỏi muội câu ấy sao? Tuy huynh che giấu sự thật nhưng muội cũng đã biết toàn gia muội bị tru sát rồi.

Tuy là kẻ trâng tráo, Phi Bằng cũng phải đỏ mặt:

- Xin tạ lỗi với muội. Nguyên nhân là huynh sợ nói ra sự thật muội sẽ đau lòng không thiết tha đến đời sống nữa.

Linh Phụng cười nhạt:

- Chứ chẳng phải huynh muốn lấy lý do đưa muội đi tìm song thân để có dịp gần gũi muội sao? Bây giờ cả thân xác muội huynh cũng đã tổ tường. Huynh mãi nguyện rồi chứ?

Phi Bằng giật mình, chẳng hiểu vì lý do nào Linh Phụng đã biết rõ sự thật đau lòng về gia quyến nàng. Gã vội buông lời nói khéo:

- Muội đừng nên nặng lời cay đắng với huynh... Tất cả chỉ vì huynh yêu muội nồng nhiệt. Còn chuyện xảy ra trong mật thất của ba người xấu là hoàn toàn ngoài ý muốn của huynh... giữa lúc lý trí huynh đã bị mê muội rồi. Sự thật lúc nào huynh cũng tôn trọng muội và mong cuộc hôn nhân của đôi ta được tốt đẹp đàng hoàng.

Linh Phụng thở dài:

- Thôi, chuyện không đẹp đã qua, đừng nên nhắc lại nữa, cứ cho do định mệnh vậy thôi...

Dứt lời, Linh Phụng lẳng lẳng bỏ ra ngoài như chẳng muốn nghe Phi Bằng nói thêm lời nào nữa.

Phi Bằng cũng chẳng dám bước theo Linh Phụng.

Gã thở một hơi dài nhẹ nhõm. Trong lòng gã rộn lên hai niềm vui sướng. Điều thứ nhất là hấn nắm trong tay nửa pho võ công tuyệt thế, điều thứ hai là Linh Phụng biết ra chuyện trí trá của gã mà vẫn không rời bỏ gã.

Phi Bằng thầm nói một mình:

- Việc cần thiết bây giờ là ta phải luyện nửa pho Thiên Chiêu Sư Lục rồi đột nhập tổng đàn Vạn Độc Quỷ môn giải thoát song thân và các đệ muội.

- Sau đó ta thành hôn với Linh Phụng, tất nhiên bá phụ nàng sẽ truyền nốt nửa pho bí kíp cho ta... Ôi, với pho võ công tuyệt luân ta trở thành võ lâm độc bá.

Sung sướng khắp khởi trong lòng, Phi Bằng đi quanh hậu liệu soạn sẵn những thứ cần dùng để sáng hôm sau cùng Linh Phụng đi vào Hồ Huyết bắt đầu hành công, luyện khí.

Điều duy nhất Phi Bằng phải lo lắng là tránh thoát những cặp mắt theo dõi của bọn Vạn Độc Quỷ môn.

Chuyện này chẳng phải dễ dàng, vì bọn Vạn Độc Quỷ môn dường như có trăm tai nghìn mắt.

- o O o -

## Hồi Thứ Một Trăm Bốn Mười

### Trên Đỉnh Núi Thạch Ưng

**A** ăm Ầm...

Chưởng lực vỗ ra làm bay luôn một mỗm đá.

Kim Điều Đại Kiệt Thượng Quan Kỳ Long dựng chòm râu bạc, đôi mắt rực ánh tinh quang xanh biếc.

Son Đông Tuyết Thủ Thái Kinh Ngạc vỗ tay hoan hỉ:

- Hảo công phu. Hảo công phu.

Ông ta quay một vòng, dựng song thủ, từ mỗm đá cao ngất đẩy xuống hai luồng kinh khí.

Bình Bình...

Kinh phong ầm ầm di động, thổi bay rặng cây phong thụ xum xuê, đào một lỗ lớn xuyên vách đá, cát bụi mù trời như thiên hôn địa ám.

Thượng Quan Kỳ Long sắc diện rạng rỡ, phóng vèo tới vỗ vai người bạn già:

- Ôi, lão đệ cũng đã luyện xong nội khí thật cừ khôi.

Cả hai cùng cười hỉ hả. Nơi đỉnh Thạch Ưng hoang vắng này hai vị lão tiền bối võ lâm mặc sức tung hoành, luyện nội lực đến mức xuất thần nhập hóa...

Son đông tuyết hủ kéo tay Thượng Quan Kỳ Long ngồi xuống tảng đá lớn bằng phẳng. Lão moi trong bọc ra một bầu rượu và chiếc chung sành:

- Nào, chúng ta hãy tự thưởng vài chung Mai Quế Lộ để mừng ngày đạt thành nội khí công phu.

Vừa nhấp chung rượu, Kim Điều Đại Kiệt vừa gật gù:

- Thời gian qua huynh đệ ta phải ẩn thân luyện khí vì muốn đủ sức làm chủ pho võ công Thiên Chiêu Sư Lục, trừ khử bọn Vạn Độc Quý môn, ổn định quần hùng Trung Thổ.

Luồng gió núi thổi phất phơ mái tóc bạc như những sợi cước, ông lại ngậm ngùi:

- Cũng vì lão phu đem pho Thiên Chiêu Suu Lục từ Tây Vực về mà gây thảm họa cho Thượng Quan gia phái, Vương Đài trang, Tống Linh võ đường cho đến Miêu gia bảo cũng bị họa lây...

Thái Kinh Ngạc gật đầu:

- Toàn gia Kim Điều Nhị Kiệt Thượng Quan Kỳ Phùng. Kim Điều Tam Kiệt Thượng Quan Kỳ Tâm phải vong mạng dưới tay bọn Vạn Độc Quỷ môn, thật là nỗi đau đớn của các gia phái trong vùng Tây An, Đại Biệt. Nhưng vì chính nghĩa ta phải hy sinh...

Thượng Quan Kỳ Long nắm tay Thái Kinh Ngạc:

- Nhiệt tâm của lão đệ thật đáng quý, để ẩn tích an toàn, bảo quản được pho võ công tuyệt thế... ta phải nguy tạo một huyết án ngay trong gia trang của lão đệ. Những xác chết giả trang đã qua mắt được bọn Vạn Độc Quỷ môn nên bọn ta mới yên thân rút vào bí mật luyện công phu nội khí chờ ngày quét cho lũ ma giáo tan tành.

Son Đông Tuyết Thủ tợp một ngụm rượu, giọng đầy khảng khái:

- Nói chi đến đóng góp nho nhỏ của ngu đệ vào đại nghĩa. Chỉ tội cho Thượng Quan Linh Phụng trở thành đích nhắm của lũ quần ma.

Thượng Quan Kỳ Long nói ngay:

- Bởi vậy trong suốt thời gian quý ẩn luyện dương công nội khí, lão phu vẫn phải bịt mặt ra chốn giang hồ bảo vệ Thượng Quan Linh Phụng và cả tiểu đệ Vương Hán Sơn.

Thái Kinh Ngạc mỉm cười:

[Thiếu một đoạn]

... Và bọn Vạn Độc Quỷ môn cùng võ lâm quần hùng đều kinh ngạc thấy một lão già bịt mặt xuất hiện, với hành tung xuất quỷ nhập thần.

Hai chiếc chong sênh chạm nhau nhưng rượu chẳng bắn ra một giọt, Thượng Quan Kỳ Long cất giọng đầy phấn khích:

- Hôm nay cả hai ta đều đã luyện thành dương công nội khí, đủ sức tiếp thu pho Thiên Chiêu Suu Lục. Vậy hãy cùng nhau xuống Hồ Huyết đem bộ võ công tuyệt thế ấy về luyện khí hành công.

Son Đông Tuyết Thủ nhướng mắt:

- Hồ Huyết là một vực sâu thẳm ở vùng Nam Hưng. Thì ra lão huynh đã cất giấu pho võ công nơi địa huyết ấy?

Kim Điều Đại Kiệt gật đầu:

- Vực ấy có một lối vào từ thung lũng cây gai giữa nơi hoang tịch. Ta chẳng lo bị phát giác.

Thái Kinh Ngạc chợt hỏi:

- Đường như lão huynh có lưu lại cho Linh Phụng một bản hướng dẫn đến nơi cất giấu pho bí kíp ấy? Nếu chẳng may phe đối thủ nào đoạt được rất nguy hiểm cho ta.

Bàn tay Thượng Quan Kỳ Long phẩy nhẹ:

- Không sao, bản chỉ dẫn ấy ngu huynh đã để trong chiếc trâm ngọc, dặn dò Linh Phụng bảo quản. Đó chỉ là cách đề phòng... Nếu chẳng may lão huynh có mệnh hệ thì kẻ hậu duệ là Linh Phụng cũng còn làm chủ được pho tuyệt thế võ công. Vả lại nếu theo bản chỉ dẫn cũng chỉ tìm được phần đầu của Thiên Chiêu Sư Lục. Phải luyện hết phần đầu mới hiểu ra phần ghi chú để tìm ra nửa bộ Hạ Chiêu... mà như lão đệ đã rõ rồi đấy... muốn luyện được nửa pho thì cần chân dương nội khí tới mức nào, chẳng phải bất cứ ai cũng luyện nổi.

Sơn Đông Tuyết Thủ hiểu ra:

- Đúng vậy, nếu luyện Thiên Chiêu Sư Lục dễ dàng thì lão huynh đã luyện từ lâu, đâu đến nỗi phải kéo theo ngu đệ tập trung nội khí chân dương trong thời gian dài đằng đẳng.

Trong lúc Kim Điều Đại Kiệt tiếp tục rót rượu ra chung, Thái Kinh Ngạc lại nôn nóng bảo:

- Nay đã quyết định rồi thì ta nên xuống ngay vực thăm thu lại pho bí kíp, lão huynh chớ nên chần chờ, bỏ phí thời gian.

Thượng Quan Kỳ Long nắm tay người bạn già và trao chung rượu:

- Xong buổi đôi ăm này là ta đi thôi, lão đệ đừng nóng.

Đôi bạn già lại tiếp tục uống rượu cho tới cạn bầu. Lúc ấy Kim Điều Đại Kiệt mới phẩy tay:

- Nào ta đi, thời gian còn sớm chán...

Rời khỏi đỉnh Thạch Ứng, Thái Kinh Ngạc hỏi:

- Ta tới điểm nào của vùng sơn cước Nam Hưng?

Thượng Quan Kỳ Long trở tay:

- Trung tâm của vùng Nam Hưng là Thiên Nam trấn. Ta cứ tới đó xem xét tình hình rồi hãy tìm vào Hồ Huyệt.

Sơn Đông Tuyết Thủ dõi mắt nhìn:

- Phải Thiên Nam trấn là nơi có ngôi chùa cổ Lôi Âm chăng?

Vấn phi hành vùn vụt, Thượng Quan Kỳ Long đáp:

- Chính nơi ấy đó.

- o O o -